

Arrest

nr. 186 724 van 12 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2013 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VANTHIEGEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 27 augustus 2012 diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 juli 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 10 januari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.08.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[M.K.] [...]

[...]

Nationaliteit: Armenië

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.11/07/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Op het standaard medisch getuigschrift dd.08/08/2012 wordt verwezen naar een twee bijlagen.

Deze bijlagen kunnen echter niet mee in overweging worden genomen overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid, aangezien deze bijlagen ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan

uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.“

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 10 januari 2014 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [P.F.] (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[M.K.] [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 9ter, §§ 1 en 3, 4° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: Artikel 9 ter par. 3 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 8 januari 2012: de in par. 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in par. 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 11 juli 2013 blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Op het standaard medisch getuigschrift dd 8 augustus 2012 wordt verwezen naar twee bijlage[n]. Deze bijlage[n] kunnen echter niet mee in overweging worden genomen overeenkomstig artikel 9 ter par. 1 4de lid, aangezien deze bijlage ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag.

Verzoeker citeert artikel 9 ter par. 1: De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Verzoeker kan de verwerende partij volgen dat zij de aanvraag onontvankelijk verklaar[t] op grond van par. 3 4° dat stelt: 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk

Verzoeker stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt. Hierboven werd artikel 9 par. 1 geciteerd. Verzoeker stelt vast dat dit artikel bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling,*
- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.*

Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is haar land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de ziekte van verzoeker zijnde: een paranoïde vorm van schizofrenie waarbij de dokter expliciet stelt in zijn medisch attest, een zeer ernstige geestesziekte niet beantwoord[t] aan een ziekte zoals voorzien in par. 1 eerste lid omdat de ziekte, volgens het medische dossier, geen reëel risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit.

Verzoeker stelt zich terecht de vraag 'waarom'. In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld in uitgeschreven. Daaruit blijkt, uit een objectieve analyse van de aandoening van verzoeker, dat haar ernstige geestesziekte bij een onvoldoende behandeling een suicidegevaar is en dus derhalve lijdt tot de dood.

Verzoeker wenst enkel als voorbeeld te verwijzen naar het medisch attest dd. 14 januari 2014. Verzoeker weet dat dit niet als een nieuw stuk als zodanig kan worden weerhouden. Het geeft echter wel duidelijk aan wat verwerende partij en dus ook de arts die voor verwerende partij werkt zou dienen te weten. Indien verzoeker haar medicijnen NIET neemt komt zij een ene psychotische toestand terecht waardoor zij gehospitaliseerd dient te worden. Zonder medicijnen weet verzoeker niet wat zij doet en loopt zij haar eigen dood tegemoet (stuk 3).

De vraag die verzoeker zich stelt 'waarom' is de aandoening van verzoeker geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven. Uit het bovenvermelde is het duidelijk dat wegens het ontberen van de nodige medicijnen en dus geen behandeling de dood tot gevolg heeft. Tevens werd in het verzoekschrift artikel 9 ter dd.22 augustus 2012 opgestuurd op 27 augustus 2012 duidelijk gesteld dat de medische infrastructuur van Armenië helemaal niet naar behoren normen functioneert en dat er een probleem is om aan medicijnen te komen indien er geen geld is en zodoende is de aandoening wel een aandoening die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verheldert brengt geen verheldering. De arts attaché stelt in zijn schrijven in de gesloten omslag enkel dat de beschreven schizofrenie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. Deze aandoening is niet te genezen en de behandeling ervan met psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel.

Hier gaat de arts doch wel kort door de bocht. Dit is geen deugdelijk motief. Indien verzoeker haar medicijnen niet neemt, komt zij in een psychotische toestand terecht waardoor zij niet meer weet wat ze doet. De medicijnen zijn wel degelijk meer dan noodzakelijk. Verzoeker verwijst naar haar stuk 4. Het betreft eveneens een medisch attest van dokter 28 februari 2013. Wat wordt er aldaar gelezen ...De politie trof patiënte dolend aan op straat. Ze liep rond op sandalen in onaangepaste kledij in de vrieskou. ... Ondanks dit stuk niet als nieuw stuk op zich weerhouden kan worden geeft dit stuk wel degelijk aan wat de arts-adviseur en dus verwerende partij zou dienen te weten. Namelijk dat de aandoening misschien niet de genezen is doch dat een behandeling met psychofarmaca wel degelijk essentieel en noodzakelijk is. Zonder medicijnen loopt verzoeker op straat rond in onaangepaste kledij in de vrieskou en loopt ze rond te dolen in de Stad. De arts-adviseur zou toch dienen te weten aan de hand van het medisch attest dat medicijnen wel degelijk noodzakelijk zijn om verzoeker effectief niet te laten rondlopen. Stuk 4 duidt enkel om aan te tonen dat de motivering van de arts-adviseur niet strookt met de werkelijkheid. Zij motivering is aldus gestoeld om feiten die niet correct zijn.

Zodoende is de aandoening van verzoeker zonder behandeling wel degelijk levensbedreigend.

Verzoeker stelt vast dat de dokter van verwerende stelt dat er geen dringende maatregelen nodig zijn zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Niettemin stelt de dokter van verzoeker nu net in punt D van het geneeskundig verslag dat het suicide-gevaar vrij hoog ligt.

Verzoeker stelt vast dat de gesloten omslag helemaal geen medische analyse bevat maar wel een juridisch exposé naar waar wordt verwezen naar de arresten N en D van het Hof in Straatsburg.

Verzoekers stellen aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan. De motieven, zijnde het waarom, dient in de beslissing te worden veruitwendigd. Verzoekers hebben 1 medische attest voorgelegd zoals gevraagd, tevens hebben zij het bewijs van de problemen met de medische infrastructuur in Armenië voorgelegd (paper WHO) en hebben haar aandoening in het bij horend verzoekschrift uitvoerig beschreven. Doch enkel motiveren dat de aandoening niet levensbedreigend is zonder uit te leggen waarom deze niet levensbedreigend is, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan. Temeer daar de motivering niet gestoeld is o[p] correcte feiten. De deugdelijkheid van de feiten houdt in dat deze naar bestaan zijn bewezen. Het feit is hier wel indien er geen medicijnen worden gegeven aan verzoeker zij haar dood tegemoet wandelend. Hiervoor verwijst verzoeker naar haar stuk 4. Het betreft informatie wat er gebeur[t] indien verzoeker haar medicijnen niet neemt.

Derhalve is er aldus wel sprake dat een behandeling noodzakelijk is en derhalve dient er aldus onderzocht te worden of er sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoeker zeer verstrekkende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoeker.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoeker.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden. Verzoeker heeft gewezen op het feit dat het motief van de dokter niet naar behoren is bewezen zodat het dan ook niet kan worden gebruikt.

Derhalve begrijpt verzoeker niet hoe de verwerende partij nu kan gekomen zijn tot een beslissing waarbij zij stelt dat de aandoening van verzoeker niet levensbedreigend is, nu uit het doktersattest en de analyse van de aandoening in de aanvraag artikel 9 ter duidelijk tot uiting komt dat de ziekte ernstig is en wel degelijk kan gestabiliseerd worden indien deze wordt behandeld.

Gezien verzoeker de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, haar aldus niet in staat stelt deze te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Zodoende komt de verwerende partij tot een onredelijke beslissing waarbij zij aldus impliciet stelt dat een zelfmoord geen aantasting zou zijn van de fysieke integriteit van verzoeker. Geen enkel redelijk handelend mens zal dit als redelijk beschouwen.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer ...

Verzoeker heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt. De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch de motiveren door te verwijzen naar artikel 9 par. 1 door te stellen dat de aandoening van verzoeker niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend. Stel dat verzoeker dit nog kan volgen - quod non - dat gaat artikel 9 par. 1 nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoeker.

*Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat gezien de behandeling die verzoeker dient te volgen, zijnde met medicijnen om een zekere stabilisatie te verkrijgen enkel de verkrijgen zijn in Armenië met het betalen van enorme hoge smeergelden aan dokters en apothekers. Het artikel die als stuk 3 werd gevoegd bij de aanvraag stelt expliciet: *Unofficial payments form part of a serious cycle in which an overconcentration of low-paid doctors in YEREVAN seek to make additional income from patients.* Derhalve kan verzoeker bij een terugkeer gewoonweg niet beschikken over de nodige geneesmiddelen gezien zij zelf noch haar stokoude moeder over de nodige financiële middelen beschikken.*

Niettemin stelt artikel 9 par. 1 junto par 4 Vw dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase. Indien verzoeker niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat hij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen en wat blijkt uit stuk 4, dan lijdt verzoeker uiteraard wel aan een aandoening zoals vermeld in artikel 9 ter par. 1 die levensbedreigend is. Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend en is een stabilisatie mogelijk gezien verzoeker een toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of hij dit heeft in zijn thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoeker een levensbedreigende aandoening heeft of niet op heden dit verband houdt met het feit of hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoeker tot de nodige medicijnen en indien hij terugkeert naar zijn land, alwaar er geen toegang is tot medicijnen zijn aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd. Het enkel stellen dat de aandoening niet levensbedreigend is en er aldus geen behandeling noodzakelijk is, klopt helemaal niet met de gevolgen van de aandoening indien verzoeker haar medicijnen niet neemt (zie stuk 4).

Hierover zoals gezegd geen motivering ondanks artikel 9 par. 1 eerste lid wel degelijk voorziet in de toegang die dient te worden onderzocht.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde

wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkel motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summieri motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoeker en zijn gezi[....]n wel heel verstrekkende gevolgen gezien haar verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht.”

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“[...]

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de arts-adviseur vastgesteld heeft dat de schizofrenie waaraan verzoekster lijdt actueel geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De arts-adviseur adviseerde dat de aandoening niet te genezen is en dat de behandeling ervan met psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel.

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 voorziet geen bescherming tegen een hypothetische toekomstige evolutie of een loutere eventualiteit dat een risico zoals omschreven in het eerste lid, §1 van die bepaling aanwezig zou zijn.

De determinerende juridische en feitelijke motieven op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen worden erin vermeld, met name artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer de ingeroepen medische problematiek niet heeft weerhouden omdat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling aanwezig is.

Tevens worden in het advies van de arts-adviseur, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, de feitelijke medische elementen waarop hij zijn advies steunt weergegeven.

Verzoekster kan niet dienstig op absolute wijze aanvoeren dat het reëel risico op een [...] onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan.

Uit de wet volgt immers dat de afwezigheid van een adequate behandeling alsnog aanleiding moet kunnen geven tot het bedoelde risico op een mensonterende behandeling.

Niet elke natuurlijk voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling.

In zijn advies maakt de arts-adviseur duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd. Na de bespreking van de ziektebeelden aan de hand van de medische informatie hem door verzoekster ter beschikking gesteld, concludeert hij dat de eventuele afwezigheid van een behandeling in het land van herkomst geen onmenselijke of vernederende behandeling kan uitmaken en dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf.

Gezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de redenen worden aangegeven waarom geen sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf en dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf, en verzoekster niet aantoon dat de beoordeling van haar medische toestand kennelijk foutief of onredelijk zou zijn, is voldaan aan de vereisten van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Een absolute verplichting [...] om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te onderzoeken vloeit evenmin voort uit artikel 3 EVRM.

Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij het Hof besliste tot ongegrondheid van een klacht op grond van artikel 3 EVRM, zonder over te gaan tot een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden. Uit de gehanteerde bewoordingen blijkt zeer duidelijk dat de actuele medische toestand kan volstaan om het bestaan van een risico bedoeld in artikel 3 EVRM uit te sluiten. Zij geeft zelfs uitdrukkelijk aan – “in any event” – dat er geen nood is aan uitsluitel in dat verband.

“211. The Court has also noted that treatment which might violate Article 3 because of an act or omission on the part of a Contracting State might not attain the minimum level of severity which is required for there to be a violation of Article 3 in an expulsion or extradition case (see *Babar Ahmad and Others v. the United Kingdom*, nos. 24027/07, 11949/08, 36742/08, 66911/09 and 67354/09, § 177, 10 April 2012). For example, a Contracting State’s negligence in providing appropriate medical care within its jurisdiction has, on occasion, led the Court to find a violation of Article 3, but such violations have not been so readily established in the extra-territorial context (compare the refusal of prompt and appropriate medical treatment for HIV/Aids in *Aleksanyan v. Russia*, no. 46468/06, §§ 145–58, 22 December 2008 with *N. v. the United Kingdom*, cited above).

212. In any event, the Court points out that the applicant is suffering from Type II diabetes and a number of related conditions, including hypertension. It further notes that she furnished no medical evidence that her state of health was critical, and, having regard to the materials in its possession, it is not convinced that at the present moment her health problems should be considered so serious as to raise an issue under Article 3. The Court considers therefore that there are no compelling humanitarian grounds against her extradition to Kazakhstan in connection with her medical condition.

213. In view of what has been stated above, the Court is unable to conclude that the applicant has raised any individual circumstances which would substantiate her fears of torture or ill-treatment, or that substantial grounds have been shown for believing that she would, if extradited, face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 in the requesting country. Accordingly, it concludes that the applicant’s extradition to Kazakhstan would not be in breach of Article 3 of the Convention.” (EHRM, *Straatsburg, arrest, Yefimova v. Russia*, 19 februari 2013, no. 39786/09, §§ 211-2013)

Vrij vertaald:

“Het Hof heeft reeds erkend dat de behandeling die een schending van artikel 3 zou kunnen inhouden wegens een handelen of nalaten van de zijde van een Verdragsluitende Staat niet noodzakelijk het minimumniveau van de graad van ernst bereikt die vereist is voor het vaststellen van een schending van artikel 3 in het kader van een uitzetting of uitlevering van vreemdelingen (zie *Babar Ahmad and Others v. the United Kingdom*, nos. 24027/07, 11949/08, 36742/08, 66911/09 en 67354/09, § 177, 10 april 2012). Zo heeft bijvoorbeeld de nalatigheid van een Verdragsluitende Staat om de noodzakelijke medische zorgen te verstrekken binnen zijn jurisdictie, bij gelegenheid, geleid tot de vaststelling van een schending van artikel 3, terwijl dergelijke schendingen niet zo gemakkelijk vastgesteld werden in de extra-territoriale context (vergelijk de weigering een snelle en afdoende medische behandeling voor HIV / Aids in *Aleksanyan v. Russia*, no. 46468/06, §§ 145–58, 22 December 2008 with *N. v. the United Kingdom*, zie *supra*).

212. In elk geval wijst het Hof erop dat de verzoekster lijdt aan type II diabetes en een aantal verwante aandoeningen, waaronder een hoge bloeddruk. Zij merkt verder op dat zij geen bewijs voorlegde dat haar gezondheidstoestand kritiek zou zijn, en dat de ter beschikking gestelde gegevens niet kunnen overtuigen dat haar gezondheidsproblemen op dit moment als dermate ernstig dient te worden beschouwd dat een probleem in het kader van artikel 3 zou rijzen. Het Hof is derhalve van oordeel dat er geen dwingende humanitaire gronden met betrekking tot haar medische toestand aanwezig zijn die zouden pleiten tegen haar uitlevering aan Kazachstan.

213. In het licht van het bovenstaande, is het Hof niet in staat om te concluderen dat verzoekster individuele omstandigheden heeft aangehaald die haar angst voor marteling of onmenselijke behandeling zouden onderbouwen, of dat er zwaarwegende gronden zouden bestaan om aan te nemen dat zij, in geval van een uitlevering, zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3. Derhalve concludeert het Hof dat verzoeksters uitlevering aan Kazachstan niet als in strijd met artikel 3 van het verdrag kan worden beschouwd.”

Bij arrest van 19.11.2013 nr. 225.523 oordeelde de Raad van State dat de wetgever manifest en terecht het voordeel van artikel 9ter heeft willen voorbehouden aan vreemdelingen wanneer zij zodanig “ernstig ziek” zijn dat hun verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. De wetgever heeft

gewild dat het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter in overeenstemming gebeurt met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 EVRM. Het feit dat artikel 9ter drie “specifieke hypothesen” van ziektes bevat, impliceert niet dat het toepassingsgebied ervan anders is dan dat van artikel 3 EVRM. Wanneer ze een minimumdrempel van hardheid bereiken, stemmen deze drie types van ziektes overeen met de bepalingen van artikel 3 EVRM. De ziekte kan ofwel een reëel risico voor het menselijk leven (EHRM 12 mei 2005, Ocalan/Turkije), ofwel een reëel risico voor de fysieke integriteit (EHRM 17 september 2009 Enea/Italië), ofwel een ander reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken.

Bij arrest van 19.11.2013 nr. 225.523 oordeelde de Raad van State uitdrukkelijk dat door te stellen dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 de Belgische Staat zou verplichten tot “een ruimere controle van de beweerde pathologieën dan diegene die voortvloeit uit de rechtspraak” in verband met artikel 3 EVRM aan artikel 9ter, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet een draagwijdte wordt toebedeeld die de bepaling niet heeft. Daaruit volgt, overeenkomstig de Raad van State, dat als de drempel van hardheid van de ziekte, die “hoog” moet zijn zoals bedoeld in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens N. v. the United Kingdom, niet bereikt is, de vraag naar een “reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM” niet aan de orde is. De verwijdering van deze vreemdeling doet geen “probleem rijzen” in het licht van die bepaling, wat de beschikbaarheid van zorg in het herkomstland ook is.

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoeker voegt een nieuwe medisch attest, van 14 januari 2014, aan zijn verzoekschrift toe waaruit blijkt dat het niet innemen van de nodige medicatie tot een psychotische toestand kan leiden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster haar aanvraag niet meer geactualiseerd heeft sinds het standaard medisch getuigschrift van 8 augustus 2012 en dat het nieuwe stuk dat zij aan het verzoekschrift toevoegt van een latere datum dateert dan de datum waarom de thans bestreden beslissing werd genomen. Bijgevolg kon dit stuk niet geanalyseerd worden door de arts-adviseur.”

3.1.3. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonbaar dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (cf. *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren “*indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk*”.

Verzoekster stelt in wezen dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de aandoening waaraan zij lijdt – paranoïde schizofrenie – kennelijk geen ziekte is zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, aangezien deze arts onterecht heeft gesteld dat deze aandoening geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en hij heeft nagelaten te onderzoeken of het ontbreken van een adequate behandeling in haar land van herkomst ertoe kan leiden dat zij in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt.

De Raad merkt op dat uit het door verzoekster aangebrachte medische getuigschrift niet kan worden afgeleid dat haar psychische problemen haar zouden verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst. In de door verzoekster aangebrachte stukken kan immers nergens worden gelezen dat de terugreis op zich een weerslag kan hebben op haar gezondheidstoestand en dat zij om die reden niet kan reizen. Waar verzoekster betoogt dat de arts die zij consulteerde aangaf dat indien haar aandoening niet voldoende wordt behandeld er een groot risico op suïcide bestaat, dient te worden gesteld dat niet blijkt dat deze vermelding betrekking heeft op haar mogelijkheid om te reizen zonder dat haar leven of fysieke integriteit in het gedrang komen, doch een toelichting is inzake de nood aan een behandeling van deze aandoening.

Verzoekster stelt daarnaast dat de door verweerder aangestelde controlearts hoe dan ook niet heeft onderzocht of “*er wel een mogelijkheid tot behandeling in [haar] land van herkomst [is]*”. Deze vaststelling staat niet ter discussie. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft immers geoordeeld dat een dergelijk onderzoek niet was vereist aangezien de aandoening waaraan verzoekster lijdt niet te genezen is en een behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is. In dit verband dient te worden geduïd dat de door verweerder aangestelde controlearts schijnbaar uitgaat van de veronderstelling dat wanneer een aandoening niet geneesbaar is en de

behandeling van deze aandoening er derhalve niet op is gericht om een medisch probleem volledig op te lossen en derhalve te laten verdwijnen er geen toetsing aan het tweede criterium dat is bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is vereist. Deze arts schijnt, gelet op wat hij in zijn advies heeft aangegeven, bijgevolg uit te gaan van het standpunt dat behandelingen die erop zijn gericht een gezondheidsproblematiek te stabiliseren of de levenskwaliteit van een patiënt aanzienlijk te verbeteren in geen geval in aanmerking dienen te worden genomen. Een dergelijke visie vindt evenwel geen steun in de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In voormeld wetsartikel is namelijk duidelijk bepaald dat ook indien een aandoening *“een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* aan een vreemdeling een verblijfsmachtiging om medische redenen kan worden toegekend.

De Raad dient daarnaast te herhalen dat de door verweerder aangestelde controlearts indien een aangevoerde psychische problematiek louter is gebaseerd op ongeloofwaardige verklaringen van een vreemdeling of om andere redenen onvoldoende is aangetoond uiteraard kan oordelen dat hij geen aandoening weerhoudt die dient te worden behandeld. Hij kan evenzeer, indien een aangetoonde psychische problematiek niet echt zwaarwichtig is, oordelen dat de afwezigheid van een behandeling, gelet op het gebrek aan ernst van de aandoening, op zich niet kan leiden tot de vaststelling dat er een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wegens het ontbreken van enige behandeling bestaat. Hij vermag, indien deze vaststelling steun vindt in de aangebrachte medische stukken, zelfs te oordelen dat een behandeling zinloos en daarom niet nodig is. In casu heeft de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer evenwel geenszins geoordeeld dat de psychische ziekte waaraan verzoekster lijdt – die door de haar geconsulteerde psychiater wordt omschreven als *“paranoïde schizofrenie”* waarbij in het verleden reeds een *“opname in psychiatrische ziekenhuizen vereist was”* – niet vaststaat. Evenmin blijkt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer niet akkoord gaat met de vaststelling van de behandelende arts-specialist dat de psychische aandoening waaraan verzoekster lijdt *“een zeer ernstige geestesziekte [is]”*. Deze arts heeft enkel gesteld dat hij de door een psychiater voorgeschreven behandeling als *“niet essentieel”* beschouwt omdat deze medicatie niet tot de genezing van verzoekster kan leiden en slechts *“symptomatisch”* is. De vaststelling dat de voorziene medische behandeling niet essentieel is vindt echter geen steun in het enige medische getuigschrift waarop deze arts zijn bevindingen kon baseren en waarin de psychiater die verzoekster raadpleegde duidelijk aangaf dat een medicamenteuze behandeling nodig is met *“een antipsychoticum dat in vele landen niet beschikbaar is”* om de aandoening waaraan verzoekster lijdt te stabiliseren, dat een hospitalisatie nodig is *“indien patiënt floried psychotisch wordt”* en oordeelde dat bij een onvoldoende behandeling *“het suicidegevaar vrij hoog is”*.

De Raad dient tevens te benadrukken dat blijkens artikel 9ter, § 1, vijfde lid en § 3, 4° van de Vreemdelingenwet het enkel toekomt aan *“een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde”* om te beoordelen of een aandoening kennelijk geen ziekte is zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De bijkomende toelichtingen die in de eerste bestreden beslissing zijn opgenomen door een ambtenaar van wie niet wordt aangetoond dat deze een arts is zijn dan ook niet dienend. Zo deze toelichtingen moeten worden aanzien als een interpretatie van het advies van de ambtenaar-geneesheer dan moet worden geduid dat deze interpretatie geen steun vindt in de bewoordingen van het advies van deze controlearts, die zich nergens heeft uitgesproken over het *“stadium van de aandoening(en) waaraan betrokkene lijdt”*. Indien deze toelichtingen moeten worden beschouwd als een motivering die in de plaats komt van deze van de aangestelde ambtenaar-geneesheer, dan kan slechts worden vastgesteld dat de betrokken ambtenaar zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding. Bovendien is deze toelichting niet ter zake aangezien in casu geen toetsing moet worden doorgevoerd aan de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en deze ambtenaar uitgaat van een te beperkende interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake voormelde verdragsbepaling (cf. EHRM 13 december 2016, nr. 41.738/10, Paposhvili v. België).

De uiteenzetting van verweerder in zijn nota met opmerkingen gaat evenzeer voorbij aan het feit dat de aangestelde controlearts nergens heeft vastgesteld dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt – en waarvoor zij trouwens diende te worden opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis – niet een bepaald minimumniveau van ernst heeft en dat geen toetsing dient te worden doorgevoerd aan criteria die zouden voortvloeien uit de rechtspraak, maar wel aan de normen die zijn bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert terecht aan dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer de draagwijdte van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend, dat deze arts geen deugdelijke toetsing doorvoerde aan de bepalingen van dit wetsartikel en dat deze arts op een kennelijk onredelijke wijze – voorbijgaand aan de concrete inhoud van het enige medische getuigschrift waarop hij zijn standpunt kon baseren – en zonder een volledig onderzoek tot zijn conclusie, die aan de basis ligt van de eerste bestreden beslissing, kwam.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar stelling dat de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van het non-refoulementbeginsel en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het feit dat de bijzaak steeds de hoofdzaak volgt*”.

Haar betoog luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied dd. 24 oktober 2012 te verlaten stelt: ... in uitvoering van de beslissing van [P.F.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde .... het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na kennisgeving...

De bestreden beslissing zijnde de onontvankelijkheidsverklaring is gemaakt door [P.F.]. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt er enkel gezien de onontvankelijkheidsbeslissing. De onontvankelijkheidsbeslissing dateert van dezelfde dag als het bevel.

Derhalve is het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24 oktober 2012 een bijzaak van de hoofdzaak zijnde de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 24 oktober 2012.

Volgens het algemeen juridisch principe volgt de bijzaak de hoofdzaak. Nu uit punt A tot uiting komt dat de onontvankelijkheidsbeslissing dient vernietigd worden, dient natuurlijk het gevolg, zijnde het bevel mee vernietigd te worden.

Dus wegens het feit dat de onontvankelijkheidsbeslissing door de Raad zal worden vernietigd heeft de bijzaak zijnde het bevel geen reden van bestaan meer en dient dit gevolg eveneens mee vernietigd te worden.

Temeer omdat indien de onontvankelijkheidsbeslissing wordt vernietigd er geen beslissing is aangaande de nood aan bescherming voor verzoeker op basis van artikel 9 ter Vw. Verwerende partij dient immers eerst een beslissing te maken aangaande de vraag tot bescherming op grond van artikel 9 ter Vw alvorens een bevel uit te vaardigen op basis van artikel 7. Immers artikel 7 stelt Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ... Welnu verzoeker heeft in feite internationale bescherming verzocht omwille van haar ziekte aandoening. Derhalve weerhoudt in internationaal rechtelijk beginsel van het non-refoulement een terugkeer.”

3.2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoekster stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens vernietigd moet worden omdat het een accessorium is van de beslissing waarbij de aanvraag 9ter onontvankelijk werd verklaard.

Dit middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juli 2013.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster als bestreden beslissing de beslissing van 17 juli 2013 aanduidt, waarbij de aanvraag 9ter onontvankelijk werd verklaard.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet vermeld als bestreden beslissing en wordt evenmin toegevoegd aan de inventaris van het verzoekschrift.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welke wijze artikel 7 eerste lid Vreemdelingenwet geschonden zou zijn door de thans bestreden beslissing.

Het middel is onontvankelijk aangezien het niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing.”

3.2.3.1. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekster in haar feitenrelaas uitdrukkelijk heeft geëduid dat verweerder op 17 juli 2013 overging tot het nemen van de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en hieraan toevoegde dat *“Deze beslissing [...] gepaard [ging] met een bevel om het grondgebied te verlaten”*, om vervolgens aan te geven dat *“Dit [...] dan ook de bestreden beslissingen [zijn] (de onontvankelijkheidsverklaring en het bevel)”*. Verzoekster heeft daarnaast een middel ontwikkeld dat specifiek is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juli 2013 en heeft deze beslissing bij haar verzoekschrift gevoegd. Verweerder kan dan ook niet voorhouden niet te hebben begrepen dat voorliggend beroep ook is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juli 2013.

3.2.3.2. Daarnaast dient te worden gesteld dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing is die op eigen juridische en feitelijke gronden is gesteund en derhalve niet kan worden beschouwd als een *“bijzaak”* van de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd wordt afgewezen. Het gegeven dat de tweede bestreden beslissing op dezelfde dag werd genomen als de eerste bestreden beslissing doet aan het voorgaande geen afbreuk. Los van het feit dat de Raad geen beginsel van behoorlijk bestuur *“dat de bijzaak steeds de hoofdzaak volgt”* bekend is, kan, gelet op voorgaande vaststelling, slechts worden besloten dat het feit dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd niet impliceert dat de tweede bestreden beslissing evenzeer automatisch dient te worden vernietigd.

3.2.3.3. Verzoekster stelt dat slechts toepassing kan worden gemaakt van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien er geen *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* spelen. Zij blijft echter in gebreke om aan te tonen welke meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag in casu zouden verhinderen dat verweerder toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om haar het bevel te geven om het grondgebied te verlaten op basis van de vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder het vereiste paspoort en visum. Haar uiteenzetting laat dan ook niet toe een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

3.2.3.4. Het non-refoulementbeginsel, waarnaar verzoekster verwijst, houdt in dat een vluchteling niet mag worden teruggestuurd naar het land waar hij wordt vervolgd. Verzoekster toont niet aan dat zij als vluchteling werd erkend en maakt zelfs niet aannemelijk dat zij ooit een aanvraag indiende om als vluchteling te worden erkend. Zij kan daarom niet dienstig verwijzen naar het non-refoulementbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2013 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN ,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK